

[Anne Grete Holmsgård]

dette forlig med de radikale, denne gang alene.

Vi mener naturligvis, at det er totalt ufor-svarligt at nedbringe det underskud ved at lægge byrderne ensidigt på de dårligst stillede. Det er jo det, man gør. Lad os engang se på, hvad det egentlig koster. Det koster især hårdt for folk, der er på dagpenge, og så koster det selvfølgelig hårdt for dem, der mister deres dyrtidsregulering, medmindre de er i stand til at gennemkæmpe en kompensation i den anden ende, men det er dagpengemodtagerne jo ikke. De har jo ikke nogen overenskomst, som de kan slås igennem. De er afhængige af solidariteten fra dem, der har det, af, at de vil være med til at forhindre, at dette forlig kan blive gennemført.

Dagpengemaksimum i dag ligger på 104.800 kr., og med en inflation på 6 pct. svarer det til, at man får et værditab på ca. 6.300 kr. Man skulle selvfølgelig betale skat af de penge, hvis man havde fået dem, og så var der halvdelen tilbage, altså 3.100 kr. Men oven i det får man et hak på bundfradraget for skatten, man får et hak på cigaretterne og på øllerne, på spiritussen, de såkaldte giftskatter. Hvis man er lejer og får boligsikring, så får man et hak dér. Hvis man har børn, så får man et hak på børnetilskuddene. Hvis man overhovedet drikker mælk, så får man et hak på mælken.

Hvis vi skal sætte det på et særdeles realistisk niveau, svarer det til, at en arbejdsløs på maksimale dagpenge, som får boligsikring, som har et barn, mister 5.000 kr. Så er skatten modregnet. Ellers ville beløbet blive større. Det svarer til, at man mister 5.000 kr. på årsbasis i reelle kroner, og så er det afgjort ikke sat for højt. Hvis vedkommende havde været i arbejde, ville det have betydet, at vedkommende skulle ud at tilkæmpe sig i hvert fald en lønstigning på 10.000 kr. på årsbasis for at få sit sædvanlige regnskab til at gå op. Det er altså ikke småpenge, man hugger fra dem, der ikke har ret meget.

Det bliver så fra regeringens side og fra det radikale venstre garneret med: ja men kære venner, det er altså bare nødvendigt med budgetforbedringer og ikke bare budgetforbedringer, men lige præcis den type budgetforbedringer, som man har her. Alle mulige andre vil man ikke tale om. Det radikale venstre har ikke engang for det her garanteret sig en modydelse. Det har ikke en-

gang garanteret sig en modydelse i form af, at det på forhånd har fået indflydelse på de meget spinkle ting, der i øvrigt står om, hvad man skattemæssigt vil komme med fra regeringen. Det er selvfølgelig et signal om, at modydelseerne som sådanne prioriterer man betydelig lavere end de kontante indgreb, som man har på papiret, og som man ved hvor rammer.

Hr. Niels Helveg Petersen står heroppe og siger: ja men så hjælper det jo, det hjælper jo på beskæftigelsen. Og så kommer han med de tal, som vi har hørt fra regeringen. Det er rigtigt nok, at arbejdsløsheden ikke har haft den samme stigningsstakt, som den har haft i årene forud. Men den er steget. Arbejdsløshedsprocenten er steget med ca. ½ pct.

Videre siger man, at nu er der virkelig gang i det, der er et opsving i USA. Jeg hørte så sent som i går, at det opsving nu var ved at blive til det modsatte, nemlig til et nedsving igen. Men selv om man tager regeringen på ordet og siger, at den økonomiske vækst, der er i øjeblikket, fortsætter nu, hvor er så logikken derfra og til at sige, at så æder man sig ind på arbejdsløsheden? Det kan man ikke alene besvare ved at sige, at der er blevet skabt nogle arbejdspladser inden for den private sektor i løbet af denne vinter.

Jeg mangler i øvrigt at se, hvor det er, de er blevet skabt henne; Danmarks Statistik er ikke kommet med ATP-beregningerne endnu, hvor man kan se det, og regeringen er heller ikke kommet med noget materiale, hvor man kan se det. Men det er jo ikke særlig underligt, at det sker, for hvordan er det, det fungerer ude i produktionen? Ja, det fungerer jo på den måde, at langt de fleste virksomheder har kørt med overkapacitet igennem mange år. Når man så øger profitten – eller det, der nationaløkonomisk hedder restindkomsten, men som reelt er profitten – når den er blevet øget igennem det sidste års tid, så har man mulighed for nogle nye investeringer, men dem bruger man jo ikke med det samme til rationaliseringer, til ny højteknologi. Det går ikke så hurtigt.

Det, man gør, er, at man udnytter det hul, man har haft i kraft af sin overkapacitet, og det giver sig selvfølgelig udslag i, at der kommer nogle flere i beskæftigelse. Men hvis det nu fortsætter, så er det næste trin, man benytter sig af, at indføre ny teknologi, højautomatiseret ny teknologi, og så kommer rati-